

KEDVENC KÖNYVEM

Fekete Gizi színművésznő

A Szieszta, a Szegedi Nemzeti Színház és a Somogyi-könyvtár rovata

„Se neked, se nekem egymás felé nem szabad lépni sem, nézni sem. Tudod, tudod már, miért? Oly nagy a szerelem.”

Így kezdődik Federico García Lorca Találkozás című verse. Fekete Gizi Jászai- és Domján-díjas szegedi színművésznőt nemrégiben ezzel a költeménnyel köszöntötték születésnapján színésztársai. Nem véletlenül, hiszen pályáját végigkíséri a tragikus sorsú andalúz költő művészete. Fekete Gizi

diákkorában Lorca Siratóéneke Ignacio Sánchez Mejías torreador fölött című költeményével nyert országos szavalóversenyt. Az ő verseit mondta a hetvenes évek legendás, szegedi Minerva Színházban, Csemere Géza rendezésében. Természetesen Lorca is szerepelt a színművészeti főiskolai főlételre jelentkező diáklány „repertoárjában.”

Később játszott Szegeden a Bernarda Alba háza címszerepét – az előadás sikere országos visszhangot keltett. Ezek után csöppet sem meglepő, hogy „első gondolatként” Lorca verseit említette kedves olvasmányai között.

– Úgy tapasztalom, a verseknek elmúlt a „divatjuk”, kevésbé élnek a köztudatban, mint korábban. Ezért is választottam verseskötetet, mert szeretnék valamit átadni a közönségnek abból a temérdek szépségből, bölcsességből és vigasztalásból, amely a költészetből árad. Minderre manapság talán még nagyobb szükségünk van, mint a közelmúltban bármikor.

– A hétköznapi élet megpróbáltatásai közepette annyi kihívással, teherrel, lélekölő szorongással kell megküzdenünk, hogy muszáj valahonnan erőt meríteni. Mélyen hiszem, hogy a költészet forrásaiból mindig csillapíthatjuk szomjúságunkat. Egy jó verses-könyv olyan, mint a Biblia: bárhol nyitjuk ki, találunk benne valamit,

egy sort, egy gondolatot, ami számunkra éppen akkor nagyon fontos.

– Találkozás a címadója önálló estemnek is, amelyet nyáron, a szegedi városháza udvarán, csillagos nyáresti égbolt alatt mutattam be. Találkozás, vagyis utat találni a hallgatóhoz, a közönséghez. S ha a verseket tolmácsoló színész képes erre, akkor maga is részese lehet ennek a folyamatnak. A költő szívétől a közönség szívéig – lélektől lélelig, amint Tóth Árpád írta.

– Lorca soraiból árad ez a varázserő. Szerelem és vágyakozás, remény és kétségbeesés, a kapcsolatok legmélyebb szakadékaik nyílnak meg a spanyol népdalokat idéző, tiszta, olykor szürreális költészetben. Amint az idézett vers folytatódik, Illyés Gyula gyönyörű fordításában:

„Megy az ösvény, menj tovább!!

Kezemen szögek sebe élesen.

Nem látod, hogy vérezem?

Ne nézz hátra, lépegess csendesen.

S imádkozz, akárcsak én, hogy legyen kegyelem, mert se Neked, se Nekem egymás felé nem szabad lépni sem, nézni sem...”

– Remélem, hogy ha az élő beszédben elhangzott költemény megragad valakit, később talán kezébe vesz egy kötetet is. Arra biztatok mindenkit, higgyenek a költészetben, mert a versben menedéket talál a lélek.

Ny.P.

Sorozatunk a november 9-i Sziesztaban folytatódik!